

FOGARAS ÉS VIDÉKE

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági hetilap.

Előfizetési ár:

Helyben házhoz hordva, vidékre postán küldve:
Egész évre 8 Kor., félévre 4 K., 1/4 évre 2 K.
Egyes szám ára 16 fillér.

Megjelenik hetenkint egyszer: vasárnap.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Thierfeld D. könyvkereskedése.

A hirdetések díját jutányosan számítjuk.

Nyílt tér: soronként 20 fill.

Hirdetések és Nyílt tér díja előre fizetendő

Kéziratokat nem adunk vissza.

A fogaras-brassói vasút.

Mindinkább közeledik a megvalósulás felé a fogaras-brassói vasút és bizonyára nem lesz érdektelen olvasóink előtt, ha annak legújabb változásáról részletesebben referálunk. Nem szorul bizonyításra, hiszen már régen tulhaladott álláspont, hogy milyen szükséges és nélkülözhetetlen ez nekünk, azért tehát sietünk a legújabb — örvendetes — helyzetet rövidesen ismertetni az ügy iránt bizonyosan érdeklődő olvasóinkkal.

Már annak idején közöltük a n. é. közönséggel hogy Brassó megye újabb 100 ezer K-át szavazott meg e célra, de olyan kikötéssel, hogy ezt 15 éves egyenlő részletekben fizeti ki. A Mandel és Révész — vállalkozó — cég azonban e határozat megváltoztatása céljából kérvényt adott be a brassói alispánhoz. Ezt a kérvényt tárgyalta a legutóbb összeült törvényhatósági bizottság, melyet az alispán hívott össze f. hó 18-án és amelyen az ezen ügyben már régebben kiküldött bizottság gyűlt egybe.

A kérdés előadója Karácson Endre kir. főmérnök volt, aki ismertette a 100 ezer koronáról hozott legutóbbi határozatot, t. i. hogy az 15 évi egyenlő részletben lesz befizetendő. Előadta a Mandel és Révész cégnek ez ellen beadott kérvényét és röviden vázolta az ügyet. Tudvalevőleg a 100 ezer korona az utalap terhére, törzsrészvények jegyzésére volt megszavazva, 15 évi egyenlő részletekben való kifizetésre. Szerinte ez az a maximális határ, ameddig az utalap veszélyeztetése nélkül elmehetnek, mert azon esetben, ha a Mandel és Révész cég kívánásának eleget téve, egyszerre fizetnék ki a 100 ezer koronát, az utalapot és az utfenntartást legalább 50 évig nem lehet fejleszteni.

Mindezeket tekintetbe véve a kir. főmérnök azt indítványozta, hogy a cég kérvényét utasítsák el. Azonban Ádám Károly ennek ellenében azt indítványozta, hogy tegyenek javaslatot a közgyűlésnek aziránt, hogy a cég kívánalmait teljesítse, mert csak ily módon

remélhető a fogaras-brassói vonal kiépítése.

Erre — mint az már szokásos — nemhogy javaslatot terjesztettek volna elő a jelenvoltak, hanem mindenképen komplikálni igyekeztek a dolgot. Egyik jelenlevő például azzal állt elő, hogy a vasutat építsék ki egészen Hőltövényig úgy, hogy az a Homoród völgyében a jelenleg tervezett utnál hosszabbat fússon meg és csak azután térjen Fekete-halom felé, így legalább a községeknek is lesz haszna a nagy kiadásból, amelyet a vasut létesülése érdekében az utadó terhére vállalnak. Erre felvilágosításul megjegyezték, hogy ez már tulhaladott álláspont. Amennyiben ez a vasutirány megváltoztatás egészen elülről kezdetné a dolgot, hiszen új engedélyezési eljárást és sokkal több költséget igényelne, ez tehát csak megint elodázná a vasut-építés ügyét.

Erre vonatkozólag különben, az utalap adólajstromból vett igen érdekes adatokat is hoztak fel. Az utadó tul-

TÁRCA

A hazatérés.

Irta: Wundtke.

A „Fogaras és Vidéke” számára
fordította: Vértesy Sándor.

Nagyot lélegzve, megállt künn. A fegyház sulyos kapuja becsapódott mögötte. Most hát újra szabad volt. Még egyszer föltekintett a vöröstéglás épületre. Három teljes esztendőt töltött el bennök!

Három hosszú év! Szinte örökkévalóság. Az utóbbi időkben tovarebbent álmoként ragyogtak be előbbi életének kései cellájának örökös szürkületét, de valami különösebben meg nem hatották. Napok jöttek, tavántúntek — egyik olyan volt, mint a másik. Ebben a monoton egyformaságban, a lelke szinte elszunnyadt. Automata módjára örölte le nap-nap mellett az órákat a fegyházi rend előírása szerint. Nem vállalkozott már rá, hogy kiszinezze magának azt a másik, szabad életet, mely a magas falakon túl pez-

gett s nem is érzett valami nagy sóvárgást utána.

És mégis! — Most, mikor egyszerre künn volt és elnézte a kék égben uszó fehér báránnyelűket, mikor látta, mint reszketi meg a balzsamos szellő a sudár fák üde-zöld lombkoronáját, mikor a gyönyörű nyári nap illatterhes levegője halvány arcába csapódott, madárdal és bogarzümmögés csendült a fülebe, oly csodás érzés szállt a szívébe és rájött arra, hogy itt künn tulajdonképpen mennyivel kellemesebb, mint ott, abban a dohos lyukban. Oly szép volt az idő, hogy elhatározta, hogy gyalogszerrel teszi meg a másfél mértföldnyi utat falujáig, bar egész kényelmesen vasuton is utazhatott volna odáig, hisz hozott magával pénzt a fegyházból — 80 márkán felül.

Nézegetve, bámulva ballagott bokrok és virágos ágyak közt, míg be nem ért a hegyes-völgyes erdőbe, mely kanyargó folyocska partjain húzódott.

Minő bájos, minő csodásan békés is volt minden körülötte! Előbb is látta már bizo-

nyára ezt a tájat, de soha, soha ily színben — ez új volt előtte. Hiányzott benne az érzék és hangulat iránta. Ha pénze volt, pálinkagőz kábitotta el az agyát, ha elfogyott, a durva kicsapongások után oly apatikus kedélyállapot nyomása alatt állott, mely minden tisztább, nemesebb élvezet felfogására abszolút képtelen.

Tovább bandukolt és gyönyörrel szitta tüdejébe a fűszeres erdei levegőt. Ez jól esett. Három álló esztendeig kellett nélkülöznie. Hogy előbb sem élvezte, — eszébe jutott. — „Persze, persze, szól magában, ha az embernek nincs szerencséje! Vagy tán szándékomban volt, hogy az az ember menten holtan terüljön el a földön? Veszekedtünk, mind a ketten ittasok voltunk. Hát kissé erősebben vágtam rá és bumsz, — összeesett. Persze, hogy nem akartam, borgőzös is voltam. De ha az embert üldözi a szerencsétlenség. — — —”

Hogy duhajkodásért már nem egyszer állott törvény előtt, azt mellékesnek tartotta. Hogy vadállatias, vak dühe mindig ittas

Sirolin

Emeli az étvágyat és a testsúlyt, megszünteti a köhögést, váladékot, éjjeli izzadást.

Tüdőbetegségek, neurózisok, szárazköhögés, skrofulozis, influenza ellen számtalan tanár és orvos által naponta ajánlva.

Mint hogy értéktelen utáztatásokat is kínálnak, kérjen mindenkor „Roche” eredeti csomagolást.

F. Hoffmann-La Roche & Co. Basel (Svájc).

„Roche”

Kapható orvosi rendelésre a gyógyszerárakban. — Ára üvegenként 4.— korona.

nyomó részét ugyanis nem a községek, hanem Brassó város fizeti és ennél fogva akárhogy a szivén fekszik is valakinek a községek érdeke, nem lehet indokolt az utolsó percben olyan kivánsággal előállani, amely a vasut építését megakadályozná, mire Dr. J e k e l alispán kijelentette, hogy bár a községek kívánságai is számolni kellene, de ez most olyan későn jött, hogy most már a vasutvonal irányát megváltoztatni lehetetlen.

Köszönettel és hálával tartozunk mi, fogarasiak: K e n e s s e y Béla kir. főmérnöknek, aki egészen új érvekben gazdag beszéddel diadalra vitte a vasutépítés ügyét a bizottsági ülésen. Rámutatott elsősorban, hogy az ország fővárosából Brassóba vezető két fővonal túl van terhelve és ha a forgalom igényeit kikaparják elégiteni, kiegészítő vonalról kell gondoskodniok, mely a fogarasi vonal kiépítésében készen áll. Ezáltal a budapesti ut még a rövidebb aradi utvonallal szemben is nemcsak egynehány, de csaknem 100 kilométerrel rövidebb és a megrövidítést növeli az is, hogy a forgalmi nehézségek kisebbek lesznek itt.

Amennyiben pedig a vicinális jelleg elhagyásával: fővonallá lehet alakítani a tervezett vasutat, nagy jövőnek néz elébe, mert Erdélyen keresztül ez lesz a legrövidebb utirány a Balkán államokba és így nemcsak Brassónak, hanem az egész megyének érdekében áll ez a kiépítés. Nem helyesli a barcaufjalusi kitérés eszméjét az értekezlet, mert ez megrágitaná és tisztán lokális és egy

cseppet sem általános érdekért a vasutat nyulfarknyi kis vonalakkal lehetetlenné tenné!

A szászrégen — gyimesi utvonal kiépítése csak idők kérdése és akkor a fekete-tenger felé gravitáló forgalom a mi utvonallunk elkerülésével bonyolódna le s így a tövis — brassói utvonal jelentősége devalválódik. Ha tehát Brassó-megye ezzel szemben egy új és rövidebb, gyorsabb összeköttetésnek adja meg a lehetőséget, úgy saját érdekében cselekszik. Már a székely vasutak miatt is siettetni kell a fogarasi vonal kiépítését, mert az arra menő forgalom veszteséget legalább némileg ellensúlyozza.

Egyes felszólalók még a községeknek a vasut érdekében hozott kártalanítás céljából azt kívánták, hogy a törvényhatósági bizottság vegyen át néhány községi utat a községektől. . . Hosszas tanácskozás után végre 4 pontban egyezett meg egyhangulag a bizottság:

1. Az alispán tisztázza a kérdést a vállalkozókkal, hogy nem volna-e lehetséges a kívánt kerülvél még néhány falut is bevonni a vasuti hálózatba, ez azonban nem köttetik ki feltétel gyanánt. 2. Az alispán tegyen lépéseket, hogy a községi utak közül néhányat nem lehetne-e átvenni a megyei utak közé, azonban ez sem feltétel. 3. A törvényhatóság által megszavazott 200 ezer kor. az 1907. év végén egy összegben fizetessék ki, mégpedig 145 ezer korona a törzsalapból vett kamatozó kölcsön, 39 ezer korona a vármegyei nyugdíjalap tulajdonát képező nagyszabonyi zálog-

levelek eladásából befolyó és kamatozó kölcsönként felhasználható összegből és végül 16 ezer korona az utadó 2 százalékos felemelése folytán befolyó és az 1907. év végén megtakarítandó összegből. 4. Mindazokat a feltételeket, melyeket a múlt évi október 30-iki közgyűlés kitűzött, ejtsék el.

Ezekben tartottuk szükségesnek a fogaras — brassói vasut ügyének jelenlegi állását olvasóinkkal tudatni. Még csak azt a szerény megjegyzést tűzve már is hosszúra vált sorainkhoz, vajha nálunk is olyan érdeklődés nyilvánulna a közügyek iránt, mint Brassóban, ahol minden akadályt leküzdve addig tanakodnak, okoskodnak az emberek, míg megtalálják a gordiusi csomó nyitját.

Nálunk eddigelé csak a kórház ügyben láttunk ilyen buzgólkodást kifejteni, vajha minden egyéb, szükség es dolgunk ilyen helyes és célszerű kivitelet találna!

—ő.

A kaszinó újabb alapszabály tervezete.

Kis városunkban a kaszinó az az erkölcsi testület, a mely hivatva van az összetartást, az együttlétet, a szeretetet ápolni, a szellemet táplálni. Hogy mennyiben teljesítette azt a múltban, ez nem tartozik a dologra, a kérdése az hogy fogja teljesíteni a jövőben.

Előttünk fekszik a megreformálandó kaszinónak újabb alapszabály tervezete. Régi köntös új mezben; a változás igen csekély, — ugyszólván semmi, az új és a régi alapszabály között. Első ujtás az, hogy nevét megváltoztatta, előlépett, „Olvasó-kör-“ből a

állapotban ragadta el, az sem volt befolyással gondolatirányára. Ő csak a szerencse mostohagyermeké volt, mit tehetett róla!

Dombtetőre érve, kilépett a ritkás erdőből és elragadó kép ötlött a szemébe. Zöld mezők, virághimes rétek közt szelid ivekben ezüstfodru folyó kanyargott, a leáldozó nap tündöklő aranyfényt szórt rá bucsuzól. Karsu csónakban ifju pár ringott a tükrén. Tul egy család telepedett le és a csobogó vizparton elköltötte a magával hozott uzonnát. Mig a szülők évelődtek, csevegtek, a gyermekek — egy kis fucska és lányka — vigan ugrándoztak a gyepszönyegen, kergetőztek és tarka virágot szedtek csokorba.

Eszébe jutottak az ő kicsinyei. Hasonló koruak lehettek azok is és ép ily egészségesek, ahogy a felesége negyedévvel ezelőtt utolsó levelében megírta. Vajjon ők is ily csinosan vannak-e öltözve? Aligha! Mikor még otthon volt, akkor sem telt rájuk valami sok — és most — — ?!

A tulparti csendes és boldog kép, körülötte a fölségeesen szép keret annyira lebilincselte, hogy nem tudott betelni nézésével. Megpihenek kissé — gondolá — és leheveredett a puha, bársonyos föbe, hogy még tovább a tulpartra nézhessen és tovább szőlje gondolatait. Közbe lassan bizonyos irigység lopózott a szívébe, hogy neki nincsenek ily szépen öltöztetett gyermekei. Pedig mindig mondogatták róluk a falubeliek:

„Micsoda szép gyermekek!“ De persze nem telik nekik ruhára!

És egyszerre csak oly érzés fogta el, mintha szük, sötét örvényből került volna napvilágra és beláthatta volna az egész tágas, végtelenbe futó horizontot, — messze előre és messze hátra tekinthetett. Ha gyermekeit ő is ily csinos ruháscsókba öltöztette volna, ha a páliakára költött pénzt rájuk fordította volna, akkor bizonyára ő sem került volna már oly sokat a törvény elé. Hisz maga szokta önmagáról állítani, hogy olyan, mint a falat kenyér. Csak az a pálinka! csak az a szesz! S akkor a legutóbbi baj, a gyilkosság sem esett volna meg és elmaradt volna a három évi fegyház, . . . nem bánt volna oly durván a feleségével, ahogy ezt néhány napján tette, mikor fejébe szállt a mámor. Ilyenkor nem egyszer kezét is emelt rá, bár utólagosan mindig, de mindig őszintén bánta, mert szeretetből lettek egymáséi és szíve mélyén mindig vonzódott hozzá.

Tenyerebe temette arcát és addigi életének világos látásából lelkileg összoroppanva, hangosan feljajdult.

Sokáig mozdulatlanul ült egy helyben. Egyre jobban megnyult a partszéli fák sötét árnyéka. Zavartalan, ünnepi esti csend szállt a tájra. Szürke párák keltek ki az vízből és elterpeszkedtek a réten. Megtörölte könnyes arcát és feltekintett az égre, melyen már kigyult a reszketőfényű esti csillag. „Nem,

— kiállt föl — még nem késő. Hallgass meg jóságos Isten, ott fenn a magasban! Szent komolysággal igérem megjavulásomat. Kivetkezem a régi embert, hogy állandó részese lehessen annak az öröme, melyre ez az óra megtanított!“ Elhatározta, hogy esküjét megtartja, rendületlen volt. Három évig nem ivott egy csepp pálinkát sem, — hát meg tud lenni ezután is nélküle. Minő új élet is lesz az, melynek mesgyéjére most lépett!

Félórára rá már ott járt a mezőn, mely közvetlenül a háza környékén terült el. . . Mennyire megőrül majd Anna! Nem is sejtí, hogy ma haza térek, mert az utolsó tíz hetet jó magaviseletemre való tekintetből, de megvalószínűleg azért is, mert kellett a hely a tulzsufolt börtönben, kegyelemből elengedték. Ott a pázsiton játszózó gyermekcsoportból hirtelen kivált egy kis fiu és lányka és megrettenve, szégyenlősen félreállt.

— Az apa! — hallotta, amint suttogták.

Erre figyelmes lett, ránézett a gyermekekre, kik láthatóan a legszivesebben ellapultak volna, ha lett volna bátorságuk.

— Feri, Liszka!

S az erős szál ember letérdel, becézgeti, keblére öleli a kicsinyeket, kik világos ellenkezéssel türik a kedveskedést.

— Hallatlan, mennyire megnőttetek! S minő jó színben vagytok! Szép ruhátok is

már ugy is általánossá lett „Kaszinó“-vá. Nagyobb újítás történt azonban a tagok osztályozásánál. A mostani alapítótágok degradáltak, rendesek lettek, az alapítók magasabb rangosztályba soroztattak, — mert alapító tag csak az lehet a ki egyszersmindenkorra 400 koronát fizet. Ez is jó. Csak azt nem értem, mit keresnek ott a rendkívüli tagok? Azt értem, hogy a fizetési rangosztály életbe van léptetve, egynek több, másnak kevesebb a fizetése, de hogy mi még a kaszinóba is behozzuk ezt, az már igazán nevetséges és felfoghatatlan. A választmány valószínűleg arra gondolt, hogy a szegényebb hivatalnok ember is tagja lehessen a kaszinónak? Az nem szolgálhat principiumul. Nem elég, hogy a szegényebb hivatalnok a ranglistának terhét az életben is érzi, érezzük vele még a kaszinóban is? A ki a kaszinó tagja akar lenni, ha már fizet 12 koronát, szívesen fizet 20 at is, csak nyujtsa neki a kaszinó azt az élvezetet, a mely megéri a pénzt.

Vagy talán abból az elvből indultak ki, hogy majdnem minden effajta testületnek vannak alapító, rendes s rendkívüli tagjai miért ne legyenek éppen a kaszinónak? Vagy tán azt hiszik, ha a rendkívüli tagságot eltörlik sokan, a kik évek óta a kaszinó tagjai voltak, ki fognak lépni? Azon igen könnyű segíteni. Azok az urak, kik már 5 esztendőn fölül tagjai voltak a kaszinónak s quasi beleélték magukat abba a gondolatba, hogy csak 12 koronát fizessenek, azok megmaradnak a régi taksa mellett, akik 5 éven alul vannak, s az újonnan belépő tagok csak rendes tagok lehetnek, s ezzel meg van fejtve a keleti nagy kérdés. Ennélfogva a rendkívüli tagságot törteni kell, — ha pedig már minden áron ahhoz ragaszkodunk, hogy valami tagságnak lenni kell, nevezzük el a vidéki tagokat kültagoknak, de fogarasi polgárember a kaszinónak csak rendes tagja lehet. A kaszinó tagjainak jogai s köteles-

ségei a régi szabályzat szerint vannak rendszeresen paragrafusokba szedve. A közgyűlések száma eggyel csökkent, t. i. a júniusi kimaradt. Még két gyűlés is sok; elég egy is, s azt ugy hiszem legjobb volna egy határozott naphoz kötni, a mely mintegy ezen-tul hagyományos volna.

Nincs világos rendelkezés a könyvtárról sem. Arra vagyok kíváncsi, hogy mire való ez a könyvtár? Másutt mindenütt hetenként kétszer könyvtár órát tartanak, itt egy regényhez soha nem jut az ember. Vagy ez csak luxus? Megmutatjuk az idevetődött idegeneknek, ime Jókaink is megvan? Vajjon nem a kaszinónak volna első s főkötelessége a nyilvános könyvtár eszméjét nem csak pártolni, in idea, hanem azt tényleg gyakorolni? Kérdés, mily összeget áldoz a kaszinó könyvtárra? Vagy erre nincs pénz?

Neveltséges van könyvtárosunk, de nincs könyvtárunk; van egy pár könyvünk, de csak dísznek. Még a Pallas Lexikon is el van csukva, ha az ember hirtelen valamit meg akarna nézni szomszédba kellene szaladni. A könyvtár ügyét is fel kell karolni tehát, arra évenként bizonyos összeget rászánni s folytonosan gyarapítani, mert ez is egy fontos eszköz a közmivelődés előmozdítására.

Hogy a régi szabályzattól eltérőleg a választmányi tagok számát miért emelték battal az igazán magyarázatra szorul; sőt az az anomalia még nevetségesebb, ha meg-gondoljuk, hogy most 24 választmányi tag van 9 hivatalnokkal együtt 33. Persze volt idő, mikor a kaszinó tagjainak a száma 50 volt, így a mit a választmány akart az meg történt, mert mindig többségben volt. Vagy talán azért kellett emelni a választmányi tagok számát, hogy valaki ki ne szoruljon? Az más! Azt hiszem 12 választmányi tag elég, ezeket is nem lehet élethossziglanra választani, hanem mint mindenütt szokásos 3 évenként, úgy azonban, hogy a kaszinó minden tagja egyszer legalább is választ-

mányi tag lehessen. Ha netán lennének érzékenyebb urak, kiknek kissé rosszul esnek az esetleges kibukás, azokat ruházzuk fel örökös választmányi tagsággal. A választmány mellett működik még a könyvtári és vigalmi bizottság. Nem volna-e jó egy szinügyi bizottságot is kiküldeni? Hetilapunk megemlékezett egyszer arról, hogy jó volna szinpártoló társaságot alapítani. Nem vehetné-e a kaszinó ezt az ügyet a kezébe? Az eszmét ajánljuk.

Ezt a csekély változást tapasztaltam az új és a régi tervezet között, s igyekeztem hibáit kimutatni. Persze a kaszinó életét nem az alapszabály szabja meg, hanem a benne való élet. Most kissé megélnékült a kaszinó, de azért a közönyösség elég nagy. Egyes embereket a sértett hiúság vagy más ok tart vissza annak látogatásától, vannak ellenségei, ócsárlói, mi pedig azt mondjuk, ha a kaszinó be fogja váltani azokat a reményeket a melyeket részint az alapszabályok változtatásával, részint más élvezetes felolvasó és műsoros estélyek megtartásával támaszt s főképen e széthuzó kis társasádalmat összetartja, akkor kötelességének magas fokára emelkedik majd.

Azonban azt hiszem ahhoz mindnyájunk jóakarata, és nem szeszélye szükséges.

Dr. Spectator.

Egy utazó és Fogaras!

Most e helyen korántsem olyan utazóról van szó, aki bőrönddel, vagy kofferrel, vagy pláne batyuval látogat le hozzánk s konyakba vagy pletykába utazik, hanem tekintélyes, gazdag földbirtokosról, aki fontos ügyben személyesen rándult le Fogarasra, hogy ügyes-bajos dolgait végleg elintézhessék.

S uram fia, hogy járt? . . .

van. Nos, Liszka, miért akarsz elszaladni? Hát nem örülsz, hogy apa ismét itthon van?

— Anyámhoz akarok! — válaszolta sirvafakadva a kicsike.

— Igen, gyerekek, jérünk anyához. Jertek!

— De hisz anya azt mondja — szólt közbe fontoskodva a fu, — hogy sohasem jössz vissza. Más apánk is lesz nekünk.

— Más a“

Halotthalványnyá vált az arca, az utolsó szó elhalt ajkán. Kezét szívére szorította. — mintha dermesztő hidegség költözött volna oda, mely végigborzongatta egész testét.

Hazaérték. A gyerekek jól mondották. Anna még jóskóra várta csak visszatérését. Már beterjesztette ellene a válópert és a törvény-paragrafus az ő részén állott. Másold-szori férjhezmenetele is egy szorgalmas, derek emberhez, ki már régen bérelte egyik szobácskáját, befejezett dolog volt már.

— Mit akarsz tőlem? — így fejezte be szavait, melyekkel hidegen, tárgyilagosan előadta a dolgot. Mit kívánsz? Élnem kellett, a gyermekek sem pusztulhattak éhen. Abból a pár fillértől, mit mesásból, fehérnemű javításból és kötésből szerzek, képtelen vagyok őket ugy ruházni, ahogy láthatod.

A hallottak oly mélyen megrendet-ték, hogy szó nélkül eltávozott. Borzalmas, tátongó ürességet, letarolt pusztaságot érzett

a lelkében. Mint a holdkóros gépiesen ő öntudatlanul ment el anélkül, hogy világosan tudná, hogy mi is történt valójában vele. S ott künn az országuton leült a poros árok-partra és belemeredt szemével az ég sötét kékjébe, melyből aláragyogtak a kigyulladt csillagok.

Lassanként derengott agyában. Érteni kezdte a helyzetet. Tengermélységes fájdalom áradt a szívébe. Álmodott tehát a nagy boldogságról s mikor elért hozzá, mikor kinyujtá kezét utána — szertefoszlott, szerte, mindörökre. De talán nagyon könnyen és hamar tágitott?! Hátha még egyszer szólna Annával s elmondaná mindazt, amit máma érzett, hogy minő szeplőtlen szándék fogant meg lelkében?! Óh, minden bizonnyal, még minden jóra fordul.

És felkerekedett és visszarándult oda, ahonnan elment. Halkan felment a lépcsőn. Az ajtó zárva. „Már lefeküdtek“ — szólt magában. Kopogtatott, aztán hallgatózott. Bent megélnékült a ház. Elfojtott férfikáromkodás ütötte meg fülét. Aztán ezt hallotta:

— Ez ő. Ne nyissál ajtót, Anna!

Örült aggodalom fogta el. Torkát mintha fojtogatták volna.

— Nyisd ki, nyisd ki, — kiálltott fuldokolva.

— Mit akarsz itt? — szólt vissza a felesége. — Eredj utadra, már előbb is meg-mondottam!

— Szólnom kell veled. Azonnal. Fontos mondanivalóm van!

Belülről erre ismét kihallatszott a férfi hangja, amint Annával tanakodott, de mit sem érthetett belőle.

— Nyisd ki, különben betöröm az ajtót! — kiálltott s öklével hatalmasan rácsapott az ajtóra. Reszketett minden idege, szeme véres karikákat látott a levegőben.

— Rögtön! — szólt vissza a nő, de a bentlévő férfiúnak ezt mondotta: Nem, nem, különben felfogatja az egész házat.

Most kissé kinyitotta az ajtót. „Maradj itt Károly, különben leüt“, szólítja Anna a másikat.

Habozás nélkül, teljes erejével nekiveti vállát az ajtónak. Ez felpattan és dühörögve dől el a mögéje támasztott butordarab. Szeme rémesen forog. Körülnéz. Iszonyu sejtelmében nem csalódott. nincs már kétség, a szörnyű dolog megtörtént.

Rekedt orditással széket ragad fel, dühében ugy odasujtja megrontójára, hogy az menten holtan bukik a földre. Anna a dühöngő karjába veti magát. Hasztalan. A vadállat felszabadult benne.

A pokoli zaj, a gyermekek sikoltozása felébreszti a szomszédságot. Ezek a padlón vérében fetregő, alakatlan tömeggé zuzott emberre székével eszeveszetten csapkodó gyilkost nagynehezen legyürik.

Megérkezése után hozzá látván a dologhoz, eleinte minden simán ment, a maga rendén s csak később állott be a „krah“, „a hadd el hadd“, pedig délután tovább kellett volna neki utaznia.

Kérdősködött a vendéglőstől, hogy mikor indul innen a legközelebbi vonat Brassó felé?

Erre a vendéglős harsány kacajra fakadva röviden, de velősen így felelt:

— Soha uram! soha! . . .

A pénzügyigazgatóságnál s a kir. törvényszéknél volna sürgős, elodázhatlan elintézni valóm, hol van itt a pénzügyigazgatóság és a törvényszék?

— Brassóban, — felelé a vendéglős.

— No csak ne tréfáljon velem, hiszen ez hihetetlen!

Hogy lehetne egy vármegye s egy megyei székhely a fentiek nélkül, hiszen ez képtelenség, nem lehet az, hogy az urak mindenért Brassóba futkározzanak. Hiszen, ami Fogarast illeti meg, az legyen Fogarasé. Szegődött bér, osztott kanc, nem ér semmit, mert „közös lónak turós a háta!“

Egyszóval a szegény (pedig gazdag) földbirtokos, aki nem ismerte itten a viszonyokat, óriási módon megvolt zavarodva, hinárba került; csaknem a haját tépte és szaladgált föl s alá, míg végre az a kitűnő ötlete támadt, hogy szalad és telefonálni fog!

Gondolta, ez a mentő fonál, hogy is nem jutott eszébe előbb, hiszen, ha már minden csekélységért Brassóba kell menniök és vasuti összeköttetésük még sincs, akkor bizonyára telefonon érintkeznek Brassóval, hiszen csak nem automobil tulajdonos itt mindenki?

Esküdtbírótság előtt ül a szerencsétlen. Közönyös, üres tekintettel bámul maga elé. Csak elvétve, néha-néha cikkázik fáradt vonásain valami csodás fény, — boldogságos, futó mosoly viszfénye. A hallgatóság arc kifejezésére rámondja, hogy: „hülye.“ Ő azonban ott csatangol lelkével annak a korai nyári estének szent emlékein, ott a folyóparton és arra gondol, minő szép is lesz minden, . . .

Csak egyetlen egyszer ütötte fel fejét, akkor, mikor a felesége nevét szőlították tanuságtételre. A védő azt a kérdést terjesztette eléje, vajjon nem állott-e közelebbi viszonyban az agyonütöttel. Ez fontos volt védenecére nézve. Hangos szóval „nem“-et mondott. Ekkor férjének tekintete reásujtott s úgy látszott, mintha felemelkedni akarna, hogy megcáfolja. De ismét összeesett, csak végtelenül szomorú, bus pillantással nézte, — nézte és — hallgatott. Miért is szóljon? Mentő okokat keressen? Miért? — Kivánczozott, sóvárgott a halál, a megsemmisülés után. Egyetlen egy pillantást vetett be a fényes menyországba és látta: minő szép lehetett volna minden! — — —

Ez egyszer igazán szerencséje volt: a bírák kimondották fölötte a halálos ítéletet.

Megszólal hosszú gondolkodás után: — Kérem telefonálok! Hol a telefon!

Megjegyzendő, hogy ide érkezésekor megpillantotta a villamos oszlopokat!

Uram, a telefon a holdvilágban van, — mondá a vendéglős!

Hogyan? Hiszen itt vannak a telefon oszlopok az utcákon.

Azok villamos póznák — felelé a pincér. . .

Ugyan ne bolondozzék már!

Itt nincs telefon, ha csak az állami udvarhoz nem megy uraságod, ott igen is van, de onnan csak Sárkány, Szombatfalva stb. falukra telefonálhat.

Ördög vigye, nincs nekem szükségem arra, én Brassóba, vagy Szegentbe s azután Budapestre szeretnék telefonálni, ha lehetne!

Nincs telefonunk sem! — felelé határozottan a vendéglős!

No hát ez hallatlan, ilyen megyei székhelyet még nem láttam, mint ez a világtól elzárt hely, különben Dreifusz szigetének is bátran, egész nyugodt lelkiismerettel elnevezhetnénk. Vármegye és székhelye: törvényszék, pénzügyigazgatóság, rendezet tanácsú város és telefon nélkül, no ez horribilis valóság, hogy szavaival éljünk: „noh nie da gewesen!“

Pedig még egy nagy csalódás várt a mi utasunkra, mert éppen vasárnap volt, amire ő nem is gondolt, hanem végre, annyi megghiusult kísérlet után mit volt mit tennie, a táviratozásra szánta magát.

Igen, de vasárnap délután lévén, bevolt zárva a posta s így a táviratot nem vették föl. Visszajött a mindenes ezekkel a szavakkal:

„Instálom! már a posta bevan zárva!“ . . .

Ezekre a szavakra valóságos örvénybe csapott át a különben komoly és tekintélyes földbirtokos. Bosszankodása leirhatatlan volt! Végre is hosszú lelki harc után megszólal sztoikus nyugalommal, mint aki ezt a helyzetet az Isten ostorának véli, mondván:

— Jó uram! hát mitévő legyek? segítsen ki torzasztó helyzetemből!

Nincs más ekszpediens uram, mint kocsit fogadni, mi úgy járunk innen Brassóba.

No és mennyi idő alatt jut el így az ember oda s mennyibe kerül?

Hát bizony jól hajtvá: 7-8 óra fiákeren s 16 koronába kerül!

Hallatlan dolog! . . .

A szerencsétlen földbirtokos a következő tervvel utazott Fogarasra, mint teljesen ismeretlen, aki a viszonyokat nem tudta:

„Fél kilenckor érek Fogarasra. Ott a dolgomat délig elvégzem, Pénzügy-

igazgatóságához, törvényszékhez elmegyek s úgy indulok délután Brassóba.“

Szegény a legnagyobb elégedetlenséggel távozott körünkől s bizonyára otthon nyugalmas perceiben mosolyogva beszél el fogarasi időzését, kuriózumképen említve, hogy ime egy vármegye s megyei székhely, amely még mindig falu, se törvényszéke, se pénzügyigazgatósága sincs! . . . Sőt még ezek mellé nincs telefonja sem, ez már igazán ázsiai állapot.

Eddig az autodafé . . .

S ha még ehhez hozzá fűzzük az alábbi sorokat, teljesen szomoruvá változik a kép, amelyre elmondhatjuk egész nyugodt lélekkel, hogy a mi hibánk. Mert hónapokkal ezelőtt fölkértük nem egy, hanem több polgártársunkat, hogy mozogjanak már újra a telefonhálózat s még egy ügyben.

S mi volt eddig a válasz: semmi! Mi magunk nem lehetünk mindent, mert utóvégre is nem lehetünk minden egy-személyben!

Az ilyen ügyek érdekében, mint amelyek társadalmi, ipari és kereskedelmi éren föllendítenék az egész megyét, ha már az egyes polgárok csak a sült galambot várják, hát az egyesületeknek kellene akciót indítaniok, hogy fogaratja legyen a dolognak, mert hiába a lap tollal harcol és eszméket ujit fel, dob a küzdőtérre, de legföllebb a meglevő faktorokat s erőket ébresztgeti, úgy látszik hiába, mert lethargikus, százados, esőkönnyös álmaiból sehogy sem akar fölébredni Árpád fia!

Lássuk be már végre valahára, hogy itt valakinek, vagy valakiknek tenniök is kell, nemcsak kényelmesen semmivel sem törődve várni az eredményt.

Mert hát ha senki sem csinál semmit, mindegyik a másiktól várja az eredményt, akkor soha sem létesítünk semmit, marad minden a századokkal ezelőtti stádiumban. Lássuk be végre mi fogarasiak, hogy tekintélyes egyesületeinknek kell minden közügyet a kezükbe venniök, a társadalmi és kereskedelmi életet irányítani, föllendíteni, mert csak így érhetünk el eredményt, csak így emancipálhatjuk magunkat Brassótól, ami fejlődésünknek első és fő alapfeltétele.

Kassziópsia.

Új szabályrendelet.

Minden önhittség távo! áll tőlünk, de azt szerénytelenség nélkül is konstatálhatjuk, hogy ismét egy nagyobb jelentőségű eredményt értünk el három évi hosszadalmaszkodás után. Avagy nem e lap hasábjain jelent-e meg először a gondolat, hogy a köztisztaság terén folyton mu atkozó és már-már elviselhetlenné váló hiányokat rendezni kell? Nem mi harcoltunk-e — sokszor kissé erősebb szatirába mártott tollal — a sikos gyalogjárók, poros utcák, sepretlen terek ellen?

Hányszor jajdultunk fel a hatóság nemtörődömsége ellen élesen? Dehát előre tudtuk a foleletet, sőt félhivatalosan tudomásunkra is hozatott, hogy: felkutattak mindent, egy — e tárgyban hozott — szabályrendelet után, sajnos azonban, hogy seholy sem jöttek nyomára és így meg kell nyugodnunk a változhatatlanban, nincs ellene szabályrendeletünk!

Talán néha unalmas is volt olvasóink előtt a téma újabb és újabb feltámadása! Dehát mi, higgadt megfontolás után nem nyugodhattunk bele, hogy mert nincs szabályrendelet, hát szagoljuk az udvarokról kifolyó bűzös levek illatát, beszívjuk a miazmát, amit a levegőbe terjesztenek. Mi nem láttuk be, hogy ez változhatatlan, sőt folyton azt hangoztattuk, hogy ha nincs szabályrendelet, hát alkotni kell! Hiszen van nekünk elég sok okos, képzett emberünk ragadják meg ezek a pennát, üljenek össze tanácskoznival és . . . kész a szabályrendelet, mert hiszen a mi cefpos hazánkban e nélkül nem lehet rendet teremteni.

Ime, szavaink nem hangzottak el a pusztában. A vármegye hivatalos lapjának január 25-iki számában ott olvassuk az eredményt: Fogaras vármegye szabályrendelete Fogaras nagyközség részére köztisztviselési és közegészségügyi szabályokról.

Az V. fejezetre és 40. §-ra osztott szabályrendelet komoly ügyismeretre és hozzáértésre vall. Hosszadalmas volna az egészet ismételnünk, ezuttal csak a leglényegesebb pár cikkelyt vesszük át belőle, különösen amelyek az utcák és gyalogjárók tisztántartására vonatkoznak.

Az első fejezet az építkezéstről és az udvarokon elhelyezett trágyagödrök rendben tartásáról szól, továbbá el van tiltva az utcára kiönteni bármiféle piszkot, s kötelezi a háztulajdonosokat a házak ereszeit csatornákkal ellátni. A második fejezet a házak és udvarok belső tisztántartása felől intézkedik, nagyon helyesen. A III-ik fejezet a gyalogjárók, utcák és terek tisztántartását rendeli el. Ez az, amit bővebben ohajtunk ismertetni. A 18-ik §. kimondja, hogy ha a háziur is abban a házban lakik, ő köteles a ház előtti gyalogjárót tisztántartani. Télen a havat sepretni, a sikosság ellen hamuval, vagy porral behinteni, nyáron pedig kora reggel sepretni és napjában kétszer: reggel és este megöntöztetni. A 19-ik §. megtiltja hogy szemetet, söprödéket, cserepet, vizet, mosadéket, sarat, havat, jeget az utcára vagy terekre kihordjanak vagy kiöntsenek, sőt a portörölők, függönyök stb. kirázását is.

A 28-ik §-ban a járdák elfoglalását tiltja meg a rendelet, erről szintén nagyon sokat irtunk, különösen a betivásárok alkalmával árult gyapju és posztó által elfoglalt gyalogjárókat ajánljuk a hatóság figyelmébe.

A szabályrendelet 15 napon belül esetleg megfellebbezhető, a 15 nap elteltével pedig kormányhatósági jóváhagyásra lesz felterjesztve.

Most már — a jóváhagyás után — csak az van hátra, hogy a szabályrendelet ne legyen csak holt betű, írott malaszt, hanem a gyakorlatban is érvényt szerezzenek neki és ne tegyenek a szokásos sógorság, komaság elvénél fogva kivételt. Akkor Fogaras ózondus, tiszta, havasi levegője páratlan lesz a maga nemében, nem fertőzi meg a sok szenny. Elismerés érte annak vagy azoknak,

akik a szabályrendeletet megalkották, akik Fogaras haladásáért e nagy munkát végezték! — Haladunk!

H. Gy.

H I R E K.

Farsang.

Benn vagyunk a farsangban! Multság után multság; még le se törültük lakkeipőinkről a legutóbbi táncközben — t. i. a: kaszinó estélyen — rárakódott port és már készülődniünk kell egy újabb multságra: a vöröskeresztesek kalikó báljára, — ha ugyan nem feledkeznek meg rólunk!

Farsang van! S ilyenkor a komoly ifjak is, akik heteken, hónapokon át élnek kötelességöknek, kik a munka által eltörődve, örülnek, ha este a csábító Morfeusz lágy karjaiban ringatózhatnak, kik este csak pihenni, aludni vágnak, hogy másnap a munkára erősek és képesek legyenek, kivetkőznek komolyságukból, félreteszik a heteken át megőrzött higgadt egykedvőségüket és mint egy varázsütésre átváltozva, hódolnak a farsangnak amit a világ és szokás a jókedvények, mulatásnak, Terpszihórének szentelt. És komoly, házias leányok, kiknek az imént csak a főzőkanál, kötötűn, kézi és házi munkán forgott az eszük, kik hosszú heteken keresztül talán nem is gondoltak másra, minthogy ők a házi munkára teremtettek, — most órákat áldoznak fel egy-egy csipetnyi toilettkérdés megbeszélésére és soha ki nem fogyó vitát indítanak az iránt, hogy a rózsaszín bluzhoz sárga, avagy fehér dísz illik e jobban, s hogy a derék ne legyen „nagyon dekoltírozva“ aminek különben csak a férfiak örülnek a legjobban!

Anyák, kik szent kötelességüknek élve, (kivételek természetesen vannak) az év egy jobb részében kicsiny gyermekeik nevelésének is élnek többek közt, kik nagylányaikban kincset, örömet láttak, most hoszsuz, nehéz éjszakán át törik a fejüket a fölött, hogy vajjon lányaik a kalikó bálban nem fognak-e ülni és akit eddig csak édes adománynak tartottak, — lányaik most sulyos teherként tűnnek föl előttünk.

— És az apák? . . . Fejüket csóválják és a veszedelmesebb következmények, nevezetesen a családi perpatvar elkerülése végett — fizetik a számlákat, pedig bizony így farsangon át jobban szeretnének medve, mókusként téli álmot aludni, hogy ne zaklassák őket! . . .

Bizony néha az is megeshik, hogy a házban aznap husa se jut, — holott előtte való este a mama és leánya nehéz selyemben táncolt, — azt ugyan ne rójja fel egy férj se a feleségének, egy apa se a leányának hanem — vessen magára.

Mert ha véletlenül azt találná mondani a házi hölgyek előtt, hogy tán még se kellene 300 koronás bálruha, talán elég volna, a szerény viszonyokat tekintve, 200 koronás is, vagy olcsóbb, el lehet bizony készülvén, hogy a következő választ kapja:

— Jaj, aki megnősül, az birjon képességgel és akarattal a családját el is tartani, mert hiszen megnősülni nem föltétlenül muszáj. Számos ember van, kik feleség nélkül, tisztes öregségben haltak meg és életükben boldogok valának! . . .

A férj pedig hallgat, mert hallgatnia — a már említett házi béke érdekében — kell, muszáj! Az azonban megengedett neki, hogy egy magános sarokban szótalanul, né-

mán kesereghessen, de úgy hogy a mama meg ne lássa! . . .

Nevetni nevet: a szabó, a suszter, a divatúr, az ékszerész, a vendéglős és a többi, kik a farsang — jóllakottjai.

És aki mindezeket kötségsbe vonja, szavaztassa meg — a lányos apákat! . . .

—ő.

— **Jótekonyság.** Dr. Rosenberger János, köz- és váltóügyvéd 30 kor-t adományozott áll. főgimnáziumunknak oly kikötéssel, hogy ezt szegénysorsu, más nemzetiségű VIII. oszt. tanuló kapja jutalmul: a magyar-nyelv, irodalom és a történelemben tanúsított jeles előmenetelért. Egyszersmind kijelentette, hogy ezt a nemes jótekonyságot 10 éven át fogja gyakorolni főgimnáziumunkal szemben. Ez a nemes tett, önmagát dicséri.

— **Pályázat.** Bárdossy főszolgabíró, a töresvári járáshoz tartozó, Almásmező és Holbák községekből álló almásmezői körjegyzői állásra pályázatot hirdet. Pályázati határidő 1906. febr. 18. a választás febr. 22-én d. e. 9 órakor lesz 1600 kor. évi fizetés, 150 kor. irodaátalány, 280 kor. uti, 96 kor. tüzifaátalány, természetben lakás, gazdasági épülettel és kerttel, ezenkívül a magán munkálatok után szedhető megállapított díjak.

— **Matiné.** Állami főgimnáziumunk tanárkaráé az érdem, hogy a — nagyobb városokban már régen bevett — matiné meghonosítja Fogarason. A József főherceg szanatorium javára ugyanis valószínűleg március hó első napjaiban délelőtt 11 órakor Matiné tart, mely alkalommal egy megnyitó beszéd, felolvasás és tehetséges magasabb osztályu tanuló ifjak többféle szereplése lesz műsoron. Mint mondják, az érdekesnek ígérkező Matinéra nagy közönség fog egybegyűlni, úgy halljuk, hogy a vármegyeház nagytermét kéri el e célra. Ezuton is felhívjuk rá olvasóink b. figyelmét.

— **Holttest az Olthid.** Folyó hó 22-én az Olthid felőli részen munkások dolgoztak, a jégvermek számára jeget vágván, midőn egyszerre csak egy holttest bukkant föl a vízben. A partra huzták és fölismerték benne Németi Ábel cipészt, akit még aznap többen láttak az Olthidon föl-alá járkálni. A szerencsétlen öngyilkos és családja iránt általános a részvét. Tettének oka ismeretlen, bár a városban többféle verzió kering a kényszerítő, mostoha körülményekről, melyek az öngyilkosságba kergették. A szájalomra méltó családapa temetése f. hó 24-én nagy részvét mellett ment végbe.

— **Vacsorák a kaszinóban.** Mint halljuk, a kaszinói élet fellendítésén fáradozók szombat esti vacsorákat ohajtanak meghonosítani, a tegnapi este lefolyt, kitűnően sikerült multság mintájára, még pedig a hölgyek bevonásával. Egészen helyesnek tartjuk az eszme azon részét, mely a hölgyeket is megakarja nyerni ez estélyek számára, hiszen tudnivaló, hogy csak akkor nem fajul lumpolásá a férfiak multsága, ha a hölgyek jelenléte megnevesíti azt. Ellenben nem találja a közvélemény helyesnek a költséges és nem célravezető vacsorákat. Tessék a másutt oly régen meghonosodott fillér estéket behozni, ahol két-három számból álló program és tréfás tombola szórakoztat éjfélig. Vagy a kötőkötet, számüzve természetesen a fényűzést és

az egymás tullicitálását. Bizonyára ez lenne a helyes út, amelynek megkezdésére, illetve a társadalmi élet bizalmasabbá varázsolására vagy a kaszinó, vagy a ref. magyar nőegylet van hivatva.

— **A határrendőrség** az, amiből megint nem jutott Fogarasnak, ellenben igenis jutott Brassónak és természetesen mi is oda lettünk csatolva Brassóhoz megint, ezáltal is. A Belügyi Közlöny dec. 30 án megjelent 30 számában kiadott körrendelet szerint ugyanis Fogaras megye területére külön határrendőrségi kapitányság nem állítottatik fel, hanem a fogarasi járásból a hersényi, nagy berivoji, vajdarcsei körjegyzőségek, Alsóárpás, Alsóporumbák, Alsóúcsa, Dragus, Skore, Strezakericsora, Zernest, Törösvár, Felsőtörösvár, a brassói kapitányság területébe vonattak be. Fogaras, Fogaras, megint oda jutottál, hogy: nesze semmi, fogdd meg jól!

— **Jégpálya.** Általános a panasz, hogy ezen a télen állandóan rossz a jég. Nem akarunk senkít se e téren hanyagsággal vádolni, de talán mégis nagyobb felügyeletre volna szükség. Ezelőtt két héttel ugyancsak kemény téli idő volt, mégis csak egyszer részesültünk jó jégben. Kérjük a jégmestert, intse az embereket kissé nagyobb szorgalomra s több kötelességtudásra, mert nekünk ez meglehetősen drága multságunk. Egy korcsolyázó.

— **Luxus lóvásár.** A kereskedelmi miniszter megengedte, hogy Brassó város minden évben augusztus hó 16-án, vagy az esetben, ha ez ünnepnapra esnék az utána következő napon: Fogaras luxus lóvásárt tartsanak.

— **Korcsolya-bál.** Ugy halljuk, hogy a fogarasi korcsolyázó egyesület, tombolával egybekötött mulatságot rendez, melynek jóvedelme egy felállítandó tennispálya céljaira lenne fordítandó. Az eszme egészséges. A tombola tárgyakat nagyrészt szép asszonyaink és leányaink hozzák össze.

— **A mandula.** Érdekes és olcsó szerelmi közvetítőt talált ki egy ügyes gavallér az elmúlt héten. Az utcákon ácsorogván megpillantja imádott, szép asszonyának kis leányát, amint cukros mandulát szopogatva siet hazafelé.

— Kinek viszed a mandulákat? kérdi gyorsan.

— Nem viszem és senkinek, magam eszem meg, — válaszol a kicsike.

— Adok neked két krajcárt, ha a mamádat is megkínárod belőle.

Az üzletet megkötötték, de a fiatal ur eközben hamarosan becsomagolta a mandulát egy előre készenlében tartott szerelmes levélbe, melyben epedő hangon meghallgatást kér és találkáért eseng.

A levél azonban véletlenül a papa kezébe került, és ez már nem mondható szerencsés körülménynek. A papában feltámadt Othello vére és dühösen felordított:

— Asszony! Ki irta ezt a levelet?

Tudom én! A kis lány manduláját pakolta bele a boltos!

Férjurnak több se kellett, dühösen rohant a boltba és ráivallt a gyanútlan kereskedőre:

— Ki adott az imént a kisleányomnak mandulát?

— Jézus, Máriám! Csak nem volt tán megmérgezte! Ijedezett a kereskedő!

— De igenis meg volt mérgezte!

— Az nem lehet Nagyságos Ur! Haj

long most egyik ügyes, szemrevaló segéd — hiszen én adtam és még ettem is belőle!

— Igen? Maga! És elég szemérmetlen be is vallani? Nahát tessék! tessék! És a kínálás mellé egy-egy pofont mért az ámuló és ártatlan ifju arcára.

Hogy az affér a vivóterem, vagy a bíróság előtt ér-e véget, azt nem jegyezte fel Klió.

— **Vascsapda.** A zernesti erdőben a kiküldött erdőőrök a napokban majdnem szerencsétlenül jártak egy rettenetes nagy csapda felállítását következtében. A csapda melynek elnyitására legalább négy ember erőre van szükség felállított medvefogásra. Időközben az erdőőrök szolgálatot tettek s így az egyik nem látva a gépet, szélét érinté mire az borzasztó erővel össze csapódott. Ha a lábát éri biztosan szerencsétlenség történik, mert pozdorjára zuzta volna minden lábesontját. A csapdát beszállították Törösvárra a szolgabírói hivatalba. Kitudódott, hogy a csapda tulajdonosa a zernesti vadászterületet bérlők külföldi megbízottja, a ki nem elégszik meg azzal, hogy fegyverrel pusztítson, hanem ily vadászmodhoz is folyamodik. Az eset törvényes eljárás alá került.

— **Tolvaj cseléd** Re csán Mari nevű cseléd, aki már számos helyen szolgált s mindenünne lopás miatt lett elbocsátva a napokban ismét tanubizonyosságát adta enyves kezének, mert egy uri családtól több értékes tárgyat ellopt; sőt még arra is reá vete-medett — hely nélkül lévén, — hogy f. hó 21-én atyját, aki tehetetlen állapotban volt megverte s reá zárta az ajtót. Igaz, hogy még mind ez ideig sikerült neki az igazságszolgáltatás vaskörmei alól kiszabadulnia, de azt szokták mondani: addig jár a korsó a kutra, míg elmerül!

— **Közeleg a villamos világítás.** Sokan hitetlenkedtek a villamos világítás tényleges megvalósulásában és ime a sasszárnyakon repülő idő lassan-lassan ezt is meghozza. Az utcákon az oszlopok már régen égnek meredezve busulnak, azonban nem sokáig lesznek üresek. A főtéren álló irodából megindult a munka és a héten már sok házban megjelentek a munkások a dróthuzalt bevezetni. Hála istennek, csak hogy így van, nem sokára elmondhatjuk tehát: Füstölő petroleum lámpások isten veletek!

— **Sok a petróleum.** Sokáig nézegettük s csodálkoztunk, mi az oka annak, hogy a petróleum lámpák csak kecmeregnek, pislákolnak az utcákon. Most jöttünk rá, hogy a lámpagyújtók nem a lámpába, hanem mellé töltögetik a petróleumot, vagy úgy tele töltik, hogy kívül füstölög s szétpattan az üveg. Hogy ez így van, erről a járó-kelők a sétatéren járva személyesen meggyőződhetnek, vagy már meg is győződtek. Ebből csak azt a következtetést vonhatjuk le magunknak, hogy valószínűleg sok lehet a petróleum a község házában s addig mind elakarkják fogyasztani, míg már a villamosvilágítás meglesz.

— **A betörők garázdálkodnak.** Ugy lát-szik, hogy a tél mizériái föltámasztják a betörőket, tolvajokat s itt-ott jelentkeznek, dolgoznak; különösen a baromfiak után vetették most magukat s azokat tüntetik el innen is — onnan is. Mi különben nem csodálkozunk azon, mert ha Trepches idejében is megmerészték cselekedni a betöréseket, melyeknek az elkövetőit mind ezideig nem sikerült kiderítenie a rendőrségnek,

miért ne próbálnák meg s hajtának végre most, mikor hivatásos rendőrfőnök nélkül állunk.

— **A vár árka.** Nem tudjuk, hogy a korcsolyázók érzik-e azt a kellemetlen dohos szagot, amely a várarkában levő állóvízből megüti a járó kelők orrát a sétatéren? Elég az hozzá — nem lévén náthások, — mi rendesen érezzük, de különösen akkor, amikor a szél abból az irányból fu s elhozza a miazmas, bacillusos levegőt. Vajjon a hatóság érzí-e ezt? S ha érzí, nem lehetne-e azt a büzös, bacillusos vizet onnan levezettetni? Nem félnek, hogy valami kolera, vagy tífusz járvány fog abból kiütni, vagy keletkezni? A katonaság érzí-e? S ha érzí, miért nem teszi meg a szükséges lépéseket annak a piszkos ároknak a kitisztítására.

△ **Konózs, reketség és meghülés** ellen a legjobb háziszernek bizonyult a Halápi' féle vas méz-szőrp mely kiváló gyógyhatásának elismerésül a londoni kiállításán arany éremmel lett kitüntetve.

△ **Helybeli és vidéki menyasszonyok** észére és a ház körül szükséges bármely csekély mennyiségű vászon-áru, asztalnemű, törülköző, zsebkendő, fehérnemű, ágyhuzat, paplan, matrac stb. kizárólag jó minőségű cikkeket magánfeleknek is a legolcsóbb árban szállítja a hirneves, aranyéremmel kitüntetett Veisz és Heimler-féle ipartelep, Pozsonyban. Árjegyzékek és minták bérmentve.

△ **A nagyérdemű közönség** b. tudomására hozom, hogy 14 éven át, igen előkelő fogorvosi műteremben szerzett gazdag tapasztalataim után, szülővárosomba visszatérve, a Sterzing-utca 6. sz. a. Román-féle házban egy állandó fogtechnikai műtermet nyitottam. Készíteni fogok úgy egyes fogakat, mint egész fogsorokat, arany, vulkanit és kaucsukban; javítok roncsolt szájpaplásokat stb. stb., mindent a legújabb módszerek szerint és legjobb kivitelben. Műtermem nyitva van d. e. 8—1-ig és d. u. 2—7-ig. Magamat a n. é. közönség becses pártfogásába ajánlva, maradok kiváló tisztelettel Fleischmann Hermann, fogtechnikus.

Szerkesztői üzenetek.

Névtelen levelekre és cikkekre nem válaszolunk.

M. I. Fogaras. Szíveskedjék lakásunkra elfáradni (Hid-utca 1) kedden és csütörtökön délután 2—4-ig. Máskor, mindig elvagyunk foglalva s nem érkezünk fölvilágosításokat adni, hanem akkor szakíthatunk arra is egy-két órát. Üdvözet!

B. G. Dános. A „B. J.” által közvetített tárcát megkaptuk s legközelebb sorát ejtjük. Kérjük b. türelmét s kérünk ezután is.

L. L. Fogaras. Ne zaklasson annyit bennünket, mert mi tudjuk a kötelességünket.

R. O. Lókó. Gyöngye klapancia az egész. Nem közölhető.

Sz. Á. Halas. A kért cikket már postára tettük.

F. A. Fogaras. Forduljon ebben az ügyben a fősolgabíróshoz, ott a fölvilágosítást megkaphatja. Mi nem avatkozunk bele.

— **G. D. Fogaras.** A kért cikket megkaptuk, de legjobb akaratunk mellett sem tudtuk beszorítani. Türelem Üdv.!

Több kéziratról jövő számunkban referálunk.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
THIERFELD DÁVID.

WEISZ és HEIMLER
POZSONYI IPARTELEPE

magánfeleknek

is

a legolcsóbb árban szállítja

hirneves

VÁSZONÁRU	FEHÉRNEMŰ
ASZTALNEMŰ	ÁGYHUZAT
TÖRÜLKÖZŐ	PAPLAN
ZSEBKENDŐ	MATRÁC

stb.

cikkeit.

Árjegyzék és minták bérmentve.

Teljes

menyasszonyi és vőlegényi

KELENGYÉK

készítése. 10-10

Alsóvenicei határban

levő, telekkönyvbe jegyzett 13. számú 9 $\frac{1}{2}$ holdas erdő $\frac{1}{4}$ rész bükk tűzifa és $\frac{3}{4}$ rész tölgyfa szabad kézből

eladó.

Ára 3600 korona.

Bővebbi értekezés Komanics Szamoile tulajdonossal Alsóvenicén.

KIADÓ
üzlethelyiség és lakás.

Az özvegy Tóth Józsefné-féle, Sterzing-utca 4-ik számú házában, és így a város legforgalmasabb helyén: a piactér sarkán levő — jelenleg még a „Hirschhorn A. és társa“ nevű cég által birt 2 üzlethelyiség, — az ezekkel belső összeköttetésben levő és 2 szoba s konyhából álló lakás, — pince, raktárak és melléképületekkel együtt — 1906. évi október hó 1-től kezdve, — hasznosbérbe adandó; — esetleg vendéglőnek is.

Értekezni az emeleten lakó háztulajdonosnénál.

3-6

3%-OS

magyar jelzalog sorsjegyek
nyereménysorsjegyeinek

évenként 3 huzásuk van:

február 5-én, június 5-én, október 5-én.

Főnyeremények:

600.000, 300.000, 300.000 korona
149 melléknyeremény: 50.000,
40.000, 20.000 kor.

Minden sorsjegyet okvetlenül kihuznak.

A törlesztési huzásban kisorsolt nyeremény-sorsjegyek az összes későbbi nyereményhuzásokon résztvesznek, egy sorsjegyre tehát több nyeremény eshet.

Ezen sorsjegyek a legkedvezőbb részletfizetési feltételekkel megrendelhetők:

Thierfeld Dávid könyvkereskedésében
Fogarason.

Világszerte híres a
Borszéki
gyógy-borviz.

A „Fökut“ vize a legkellemesebb italu, legszénsavdusabb üdítő ásványviz, ugy magában mint borral és gyümölcs szörpökkel vegyítve.

A „Kossuth-kut“ vize kitünő összetételű alkalikus vasas savanyúviz, gazdag vas és mész tartalmánál fogva igen jó hatással van a vörsségénység minden neménél, továbbá az angolkór és görvélykornál.

A „Boldizsár-kuti“ gyógyborviz nemcsak kiválóan üdítő élvezeti viz, de kitünő sikerrel használatik a vese-, húgyhólyag-, köszvénybántalmak ellen, a légző- és emésztőszervek hurutainál, vizeleti nehézségeknél megakadályozza a húgyhomoklerakodást.

Nagy lithium tartalmu.
Húgyhajtó hatásu. Vasmentes.
Szénsavdus. Csiramentes.

A Borszéki gyógy-borvizek főraktára:

Thierfeld Lipót urnál
Fogarason.

Kapható: mindenütt.

3-12

„Drei Eichenbräu.“

Nevezett sörnek fogarasi

főraktára:

WOLFF M. örököseinél (Mexikó.)

10 üveg vételnél 1 üveg 28 fillér.

Tüdőbajt,
köhögést, elnyálkásodást, erős
meghűlést gyógyít

Halápi-féle
Hársfa-szörp

1 egy üveg ára 5 korona

Kapható:
„Apostol-gyógyszertárban“
Eper, József-körút 63. sz.

A műveltség könyvtárának 2-ik kötete

„Az ember“

gyönyörű kivitelben megjelent.

Bolti ára kor. 24.—

Kapható és megrendelhető

THIERFELD DÁVID könyvkereskedésében, Fogarason.

502/906. vhtó.

ÁRVERÉSI HIRDETMÉNY.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közzhírré teszi, hogy a brassói kir. törvényszéknek 1905. évi 9189. számú végzése következtében Dr. Fejérvári Adolf ügyvéd által képviselt fogarasi Takarékpénztár Részvénytársaság javára Szterszky Antal és Szterszky Antal ellen 300 kor. s jár. erejéig 1905. évi december hó 21-én foganatosított kielégítési végrehajtás útján le- és felülfoglalt és 657 koronára becsült következő ingóságok, u. m.: szobaberendezések nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a sárkányi kir. járásbíróóság 1905. évi V. 285—2 számú végzése folytán 300 kor. tőkekövetelés, ennek 1905. évi szeptember hó 2-ik napjától járó 6% kamatai, 1/2% váltó-, 2 kor. 16 fillér közlési díj és eddig összesen 75 kor. 22 fillérben bíróilag már megállapított költségek erejéig, Sárkányban végrehajtást szenvedők lakásán leendő eszközzésére 1906. évi február hó 3-ik napjának d. e. 10 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is elfognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Sárkány, 1905. január hó 20-án.

Wagner Péter,
kir. bír. végrehajtó

Sz: 8613—905. tjkvi

ÁRVERÉSI HIRDETM. KIVONAT.

A fogarasi kir. járásbíróóság mint telek-könyvi hatóság közzhírré teszi, hogy Neamtiu János lisszai lakos végrehajthatónak Greavu

Tamás Miklós végrehajtást szenvedő elleni 42 korona tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a brassói kir. törvényszék (a fogarasi kir. járásbíróóság) területén levő a lisszai 138. sz. tjkben Greavu Tamás Miklós és neje szül. Cepes Rafira tulajdonául felvett A+

721 hrszámú egész ingatlanra	24 kor.
932 " " "	9 "
2263 " " "	14 "
2537 " " "	42 "
3290/1 " " "	5 "
3689 " " "	24 "
3740 " " "	12 "
4063 " " "	38 "
4415 " " "	8 "
5276 " " "	3 "
5690 " " "	14 "
6157—6159 " " "	12 "
6183 hrszámú " " "	13 "
6200 " " "	8 "
6374 " " "	29 "
6461 " " "	5 "

kikiáltási árban.

II. A lisszai 1276. számú telekjegyző-könyvben végrehajtást szenvedő tulajdonául felvett A+

292, 293 hrszámú egész ingatlanra 398 kor. ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1906. évi február hó 10 napján délelőtt 9 órakor Lissza község-házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 20%-át készpénzben, vagy az 1881. LX. t.-c. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. november 1-én 3333. sz. a kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni,

avagy az 1881. LX. t.-c. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Fogaras, 1905. évi december hó 3-án.

A kir. jbiróság, mint tjkvi hatóság.

Dr. Ludvig Alfréd,
kir. albiró.**Sömör-betegek,**

olyanok is, kik sehol sem találtak gyógyulást, kérjenek árjegyzéket és hiteles elismerő leveleket Osztrák-Magyarországról ingyen.

C. W. Rolle, gyógyszerész Alton-Bahrenfeld
Beethovenstr. 12.

7-12

Hirdetmény.

Van szerencsém a n. é. vevőközönségnek b. tudomására hozni, hogy:

Az Apaffy-utca 14. számú és a Vártér 5. számú házak jutányos áron és előnyös feltételek mellett szabadkézből

eladó k.

Botha Károly,

tulajdonos.

1-3

Naptárak 1906. évre.

	K fill.		K fill.		K fill.
Képes családi naptár . . .	1 20	A magyar ember képes naptára	— 60	A népszabadság képes n.	— 40
Falusi gazda naptár . . .	1 20	A szent család képes napt.	— 60	Képes függetlenségi napt.	— 40
Borászati naptár	1 20	Vig cimborá	— 60	Igazságos Mátyás király képes naptára	— 40
Regélő bácsi	— 80	Székely egyleti képes napt.	— 60	Képes földmívelési naptár	— 40
Magyar hősök naptára . . .	— 80	Nagy Petőfi naptár	— 60	Kis képes mesélő naptár	— 40
A magyar család naptára	— 80	Nagy képes kereszt. napt.	— 60	Tündérek naptára	— 40
A magyar nemzet nagy képes naptára	— 80	Szántóvetők naptára	— 60	Ós magyarok képes napt.	— 40
Hit, remény, szeretet és a szent család nagy k. napt.	— 80	Bá yám uram nevéssünk n.	— 60	Kis képes házi naptár . . .	— 40
A mesélő bácsi nagy képes naptára	— 80	Ezernyolcszáznegyvennyolc	— 60	Képes szentháromság napt.	— 40
István bácsi naptára	— 80	Nagy Kossuth naptár	— 60	Irodai fali naptár	— 40
Magyar nők házi naptára	— 80	Nagy képes mese-naptár . . .	— 60	Nagy regélő naptár	— 80
Protestans uj képes naptár	— 80	Ezer esztendő magyarországi képes naptára	— 60	Földmívelők naptára	— 60
Lidérc naptár	— 80	Igazmondó népnaptár	— 60	Magyar vitéz naptár	— 60
Közhasznu nagy képes napt.	— 80	Kis képes népnaptár	— 40	Erdélyi képes naptár	— 60
Honvéd naptár	— 60	Keresztény képes naptár . . .	— 40	Alföldi dalos naptár	— 60
Magyar népnaptár	— 60	Kis Kossuth-naptár	— 40	Kalandos mese naptár	— 40
Képes Kossuth-naptár	— 60	Budapesti kis képes naptár	— 40	Kis regélő naptár	— 40
Magyar képes népnaptár . . .	— 60	Magyar mesemondó naptár	— 40	Nagy képes naptár	2 —
Petőfi naptár	— 60	Kis képes szűz Mária-napt.	— 40	Borszem Jankó naptár	2 —
		Magyar gazda naptár	— 40	Közigazgatási kalendárium	1 40
				Magyar tanítók naptára	— 80

Thierfeld. DávidKÖNYVKERESKEDÉSE
FOGARASON.

Ny. Thierfeld Dávid könyvnyomdájában, Fogarason.